

W artykule zastanawiam się nad potrzebą odmiennego sposobu prowadzenia badań historycznych w Europie Środkowo-Wschodniej. Swoje analizy prowadzę w dwóch etapach. W pierwszym ukazuję spór dotyczący różnic między wschodnim a zachodnim podejściem do swojej przeszłości. Ilustrując tę kwestię, [cost](#) w sposób czysto arbitralny przywołuję dwa przykłady ? pierwszy odnoszący się do kwestii czysto historycznych, drugi zaś do sfery społeczno-kulturowej ? stanowią uzasadnienie dla stawianego przeze mnie pytania w tytule i próby odpowiedzi na nie. Drugi etap to propozycja odpowiedzi. Tutaj, odnosząc się do stawianych przez polskich badaczy kilku problemów natury teoretyczno-metodologicznej, próbuję znaleźć zastosowanie dla zyskującego coraz większe zainteresowanie i uznanie nurtu badawczego, historii mówionej. Przemycając pewne ogólne tezy dotyczące pamięci kulturowej, edukacji historycznej czy też polityki historycznej koncentruję się na specyfice współczesnej historii Europy Środkowo-Wschodniej. Ilustrując z kolei swoje przemyślenia na temat szans, możliwości oferowanych przez historię mówioną, odwołuję się do kilku projektów wynikających z doświadczeń krajów postkomunistycznych.